

Magazin za kulturu, umjetnost i obrazovanje-Magazine for culture, art and education

„In a country of hate the most hated one is the one who does not know how to hate.“ Ivo Andrić

Sarajevo, Bosnia and Herzegovina, Europe

no 1 of Sept. 2009

DIOGEN

pro kultura magazin pro culture magazine

„U zemlji mržnje najviše mrzi onoga ko ne umije da mrzi.“ Ivo Andrić

E-mail: editors@diogen.com

MI OBJEDINJUJEMO RAZLIČITOSTI...WE ARE UNIFYING DIVERSITIES

Mišo L. Korać

BALKANSKI VOZ

(poema)

KAIN UBI AVELJA;

BOG STAVI ZNAK NA KAINA

POČETAK ILI SVRŠETAK,

GRIJEH BRATA O VRATU SINA

STANICA BALKANSKA

beznade...

Duvaju trubači

junačke pjesme.

Plaću djevojčice

budućih ratnika.

Pljušte pijani poljupci.

Toči se prvotok,

šljivova rakija.

Kolači,

patišpanje,

kolači.

Balkan

ekspres"

Stradanija,

Leleču majke nejači.

topovsko zrnevlje....

Duvaju rata vjetrovi

kroz isprane mozgove

TV glasnici

i glasnogovornici...

Jebem ti podneblje,

ratove,

Balkan...

Balkan

razapet

između

Zapada i Istoka

između

misli i

krvotoka,

između

uroka i krvoloka...

A ti ,moja mudrosti,

reci mi tajnu

gdje skrivena jesi;

U Torontu,Podgorici,

Beogradu ili Odesi?

E PERICOLOSO SPORGERSI

Stalno nam se dešava

početak...

Putovanja

U mislima

nadanja...

U stvarnosti

ratovanja,

Začetak-

urlanja.

Vrisak,

avioni,

bombardovanja.

Ubijanja,

Ubijanja...

Vozovi,

točkovi,

Vozovi...

Vječnost lutanja...

Posrtanja

i uzdizanja...

Uvijek na točkovima...

Beskrajni putebi,

Ratni profiteri,

Brojevi

hotelske sobe.

/Ako nijesi u rovovima/

Kondukteri,

Vodadžije.

Krvopije.

Kafečije.

Pozornici.

Ratnici.

Kelti.

Huni.

Varvari.

Ameri.

Kaplari.

Generali.

Političari...

Vidaju me po trgovima

na ulici

na mostovima

u rovovima.

/Masovni grob vojnički/.

Samo me nema

na umrlicama.

Tamo su dječaci

u uniformama

sa zamrznutim očima

i pogledom

prema djevojčicama.

Prve neostvarene

ljubavi

prekinute

zauvijek,

u snovima...

Jahači apokalipse

i nesedlanika.

Kolone

izbjeglica.

"Nebeski narod"

Dokone fraze

samoljubaca i

mitomana...

Čudan balkanski kor

samoslavljenika

prošlosti,

bitaka,

i gubitnika.

Stranče,

ne mjeri kroz

Balkan kada prođeš

sebe odmjeri...

PAS SE PENCHER AU DEHORS

Klepeće točkova hor

Točkovi,

Vozovi,

Točkovi...

Ako želiš da voliš,
svima damarima
da živiš,
istinski
vrišti po svjetskim
bulevarima,
vriskom rasparaj
nebo!
(Ljub te jebo)
Vronski,
Vronski..!
Iže jesi na nebesi...
Ako taj jesi,
Zaštiti nas
od nečesi...
Iže jesi na nebesi
E perisoloso
sporgersi...
Prekršiš li svetu
kletvu
i ispadneš,
ako se Balkana

dohvatiš,
dopadneš,
ni sam nećeš
znati ko si,
šta si,
gdje si...
Sve jedno ti je
biti
upamćen ili
zaboravljen,
Ako već jesi
E PERICOLOSO SPORGERSI...
Ovdje se ljubi
urlikom,
prostački.
Žena se uzima
snažno,
gorštački.
Zubi
u grkljan
kumu i bratu.
/Kain ubi Avelja

Bog znak na

Kaina,

početak ili

svršetak,

grijev

brata

o vratu sina/

Otad se živi

u stalnom

ratu ,

u govnama

u blatu...

Ovdje su planine

čvrste

kao grudi

djevojačke.

Reke umornice

pune

leševa...

Ovdje se

ubija,

rađa,

umire...

Ovdje te život

lomi,

melje,

satire

i riječ je klopot

u ništa

što uvire...

Ovdje se smrti

ruga

i pjeva.

Ovdje se rijetko

rađa

iz ljubavi.

Ovdje se ljubav

dogđa

i zaboravi.

Umjesto

"Dobro jutro"

u svanuće

ovdje

sijeva nož,

metak,

topovsko đule.

Ovdje su

Rajski vrtovi,

Đele kule...

Ovđe je doživljeno

nikad

preživljeno.

Ovdje ljubav govori.

Zemlja se

ovdje

voli do boli.

Ovdje je

misao

sakrivena

i sahranjena

u "Kali lune"

Ovdje žene

zabradače

slave

mrtvaca.

Ovo je zemlja

ratnika

i muškaraca...

Ovdje se ruše

kuće

mukoznojnice,

vile

beznajnice

kao od karata kule,

palate,

nadgrobni spomenici.

Ovdje se umire

po navici.

Sve oko nas

liči na

pakao,

/Otvoreni senatorij/

Mi smo u ludnici...

Bože, ma šta

da nam se desi,

E PERICOLOSO SPORGERSI...

Sve što na čovjeka

nalikuje

to nam kroz
psovku izlazi,
od pjesme do leleka.

Nama se smrt
plazi
i život
naruguje.

Ovdje se psuje
i otac i mater.

Srce se žensko
vadi u mukama

Ovdje žene umiru
pod muškim
rukama.

Ovdje se jedino
diše lično...

Ovdje se živi sporadično

Na komad,

na rate,

na sekunde,

na sate...

Ovdje su majke

crne udovice...

Ovdje se hoda

preko ivice...

A ti.!?

A ti

moja mudrsoti,

reci

da li sad

trebaš

iz pakla

da me vrebaš!

Bože,

Iže jesi na nebeasi...

E PERICOLOSO SPORGERSI...

B..o...ž...e...!

Iže jesi na nebesi...

I ti me na čas

ostavi

zaboravi.

U ovom

paklu,

u beznađu.

pusti me

da mislim

o ljubavi.

Gdje si ,mudrosti,

pretvorena

u bijelog

goluba...

Na kojoj strani

svijeta jesi ?

E PERICOLOSO SPORGERSI...

Koji će nam krasni

mudrost u knjigama

izložena,

usamljena

na prašnjavim

policama,

u izlozima,

knjižarama..!?

Rijetko je

ima

u našim snovima,

u brigama,

u navikama.

Praznina

u očnim

dupljama

u glavama...

U vječnim zabludama...

U...R...L...A...M

Na svjetsko poštenje

prljavo...

Na prstenje bratsko,

kaljavo...

Tijela nam nude

javno,

traljavo...

Raspet sam između

pohlepe i pomame,

razuma i nerazuma,

svjetla i tame...

Sve mi je strano,

ogavno.

Gospodare

sa mnom

odavno.

Protestvujem

javno

i sebe ne čujem...

Ljubav mi uporno

krv

sa srca liže.

Mudrosti,

pridi nam

bliže.

Razagnaj vrijeme

sumorno !

Evo mi tijelo

umorno

i misao kao metak

vraćen

u pra-početak.

Bježim!

Ne mogu da shvatim

što te uporno

pratim,

dozivam...

Bože, oprosti što te

prizivam,

(Iže jesi na nebesi)...

E PERICOLOSO SPORGERSI...

Na stanici

nikog

da me sačeka.

Nikakva

radost

u našem

kraju.

Nedostaje

mladost

nasmijana,

kao prije.

A na peronu

me starost

dočeka,

smrt

u očaju

NE KOPIRATI

u zagrljaju...

Bože,ovo stradanije

ovaj nerazum,

privedi

kraju!

Čovječiji um

to ne zna,

ne umije.

Ništa

bezčasnije.

Ništa

bezumnije.

Bože,

spasi razum!

Sve naše

grijehe

na kantar

iznesi...

(Iže jesi na nebesi)

E PERICOLOSO SPORGERSI...

Mudrosti reci mi

na kojoj
strani
svijeta jesi?
Nauči me
da mrzim,
sagorjeću
od prevelike
ljubavi,
od opraštanja...
Reci mi,
kako slike
da izbrišem,
da zaboravim
rušenja,
mučenja,
ubijanja !?
Kako...?
od suza dječijih,
Umiranja !!!?
Šapni mi...
Sa trnovim
vijencem

ponekad

svrati...

Točkovi,

vozovi...

točkovi...

Bože

vрати nas pameti

u zagrljaj

i zaboravi...

Tamo će

bez riječi

da čovjek

čovjeka

očovječi...

javi se ,šapni gdje si,

E PERICOLOSO SPORGERSI...

Ovo je vrijeme

zmijsko

lisičije.

Niko na sebe

da liči

makar da podsjeti,

kao prije.
Nigdje čudnog
osjećaja.
Nigdje ljubavi.
/Mir svemirskog
beskraja).
Svevišnji,
Oprosti nam,
oprosti
na svim jezicima
svijeta...
Oprosti...
Htio bih noćas
divlje voljeti,
iskonski
do kraja...
U ušima mi zvuk
raketa
zavija.
Ljudi Jehvini
pretvoreni
u ubice.

Dvonošci,

bezglavi

dvonošci

i nove

zvijezde

padalice...

Umrlice,

načičkane

umrlice.

Mukli

samrtni hor...

NE PAS SE PENCHER AU DEHORS

Putuju vozovi

Putnici.

Izbjeglice.

Putuju izbjegli

iz smrti,

iz života.

Točkaši

i pješaci

u mimohodu...

Kada odu,

odlaze sa sumnjom

da se ne vrate.

sa zebnjom

zvezdane

prete

tragove...

Otvorenih šaka

pred tuđe

pragove čekaju

sleđeni u boli...

Paraju krila ptice

nebeske svodove,

pakla krugove.

Tutnje avioni.

Gorile,

Godzile.

Vozovi.

Tenkovi.

Točkovi.

Krvi,

puno krvi...

Laju ljudi.

Balkan u podrumima.

Kerberi,

Kerovi.

Ostaju za nama

grobovi grozdovi.

BALKAN

PUKAO

U BEZNAĐE.!?

Balkan pukao u beznađe

Bombe,

Rakete,

Granate,

Zemljo,

Gori dio mene

i uspomene...

Uspomene

pretvorene

u ruševine.

Ljubavi, čujem

granata odjek

kako dobuje po

tvojoj glavi...

Vjeruj mi ,stid
me što sam čovjek,
al'ipak mi se javi
da l'živa jesi..!?

E PERICOLOSO SPORGERSI...

Ako ne umrem
u ratu,
u životu,
u ljubavi,
umrijeću
u smrti,
da predahnem.

Samo mi reci
na kojoj stanici
treba da
ostanem
da siđem,
da odahnem...

Godine prolaze
kao tvoja
skrivanja,
umorne

od mržnje

od ubijanja...

B..A..L..K..A..N

pukao u

beznađe...

Zvone,

zvone

balkanska zvona...

Ruše se mostovi,

pruge,

gradovi...

Piruju

rata

bogovi.

/Ubica

duboki tragovi/

Gadovi...

Na sve strane

leševi....Leševi...

Uspavani apostoli

mladići...

Ruševine,

Oblak

plamena

i prašine...

jauk tišine.

Svevišnji,

razumi, razaberi,

odmjeri kaznu,

u red čekaju:

generali, kaplari,

lopovi, političari

čudan diplomatski kor

a ti čovječe, upamti

NE PAS SE PENCHER AU DEHORS...

Zemljo,

/Kamena posteljo/

Izvorište i

utočište...

Posestrimo i

pobratime.

Oprosti i daruj.

Rab smo tvoj

Božji...

Znak jednakosti

između smrti,

i postojanja...

Usliši molitvu

našu...

Pokajanja...

Blažena moja mudrosti

da l' vječita jesi..!?

Privedi,Bože,razum...

.....

E PERICOLOSO SPORGERSI...

NE KOPIRATI

MATHIEU- LADYS MATHIEU - MATHIEU -MATJE

Mathieu

(Dédié à Mirelle Mathieu)

Toutes ces belles
Fillettes
Je les
ai appelées
Mathieu

Toutes ces belles
Filles
Je les
ai appelées
Mathieu

Toutes ces belles
Femmes
Je les
ai appelées
Mathieu

Toutes ces belles
Dames
Pareilles
A l'automne
Je les appelle
Mathieu

Elles sont passé
Prés de mo
iPleines

De charme
Et d'extase
Mathieu, Mathieu

FAREWELL-PERDONO-ABSCHIED-OPROŠTAJ...

FAREWELL

I want to quietly
leave the
the sky,
only
to see her ..
God
sees all,
and will
punish you ...
And If he sees
everything
and knows,
then He knows
how much
I loved her,
so He will
understand
and forgive ...

/prijevod na engleski B.Baca-York Uneversity.CEU

PERDONO

Vorrei,
di nascosto,
scendere
dal cielo,
solo per
vederla..
Dio vede
tutto,
ti punira..
Se vede e
sa tutto
allora sapra
quanto l'
amavo
e mi capira,
mi perdonera.

/ Prevela Tia Dožić /

ABSCHIED

Ich will
heimlich
vom
Himmel
steigen,
nur um sie
zu sehen.....
Gott sieht
alles,

wird
dich bestrafen.....
Wenn Er
alles sieht,
alles
weiss,
dann weiss
Er
wie ich
sie liebte.....
So wird
Er verstehen
und verzeihen....

/Prevod Ivana Pichlmayr/

OPROŠTAJ

Hoću da krišom
siđem sa
neba,
samo da je
vidim...
Bog
sve vidi,
kazniće te...
Ako sve vidi
i zna,
onda zna
koliko sam je
volio ,

pa će me
razumjeti
i oprostiti....

Anijas u ludačkoj košulji

Svjetlost je u njenom oku jutros poharala boje
Između mene, izgubljenih puteva i obdaništa
zavoleo sam jednu ženu zamotanu u zavoje
bez krvi ranjena remetila je harmoniju stepeništa...
Objavljivao sam joj rat bez mržnje
a ta djevojčica,
tješila se obećanom slobodom sva uplakana
zavještavao sam joj hiljadu čokolada,
milion ljubičica,
u najblistavijoj suzi ocrtavala me kao Milovana...
Pričao sam joj kako su nekada lomili razboje,
recitovali, u ime ljubavi izvršavali samoubistva
ona je buncala o Koraćima,
pominjala konvoje,
useljavala promrzle vrapce, proklinjala ubistva...
I dok sam zaboravljao bolove, povraćao šerbete
ljekove i kamilice
između rešetaka preklinjao ikone prizivao bogove
ona je palila ludnice, krematorijume,
obilazila bolnice,
za najluđu pjesmu pronalazila
protesne riječi
izopačavala tonove....
Dok sam je u najvećem pijanstvu grlio i ujedao

ona je iz svojih dojki pokušavala da me podoji
da me napije...

Kada sam mnogo bolovao i od smrti bježao
pronalezila me među opušcima, među stolovima
među potocima rakije...

Znala je da mi drveća ranu smrt spremaju.
Govorila je da će mi kovači zlatne sanduke iskovati
da će nam obući dugačke haljine
što posmrtno ostaju da blistaju
u svom govoru zaboravi
da me u kosmos povrati....

Ona... Ona nije znala da je nijesam volio
radi zlata, sanduka, spomenika...

Volio sam je jer je posjedovala
ljepotu blata,
glas gladnoga vuka,
srce davljenika...

Zbog toga jer je najpijanija umjela
da mi se objesi oko vrata...
Ljubio sam je... Bila je sva čađava i suluda...
Govorili su da sam ja lud
a ona luda...

Ona nije znala da je nijesam volio radi
zlata, sanduka i spomenika...

Dugo je plakala kada sam pominjao Petroviće,
Crnu Goru, ljubila sliku Njegoša, Lovćena, kosturnice,
mrzela je ulizice, lopove, razbojnike, govnoviće
u svom lovćenskom bijesu osuđivala izdajice...

Ja sam je umirivao pjesmom
liječio rakijama

nagovarao da u sebe pretoči burad, zapamti alkohol
Zaboravi dugove...

U najvećoj pjesmi kleli smo se pijankama
od razbijenih flaša,

zapušača,
čaša...

pravili drugove...

Ona... Zar ona luda... šašava....
maleni cvijet ljubavi u mojoj glavi...

Ona... zar ona što je imala oči
prozirne kao staklo

 kao celofanska hartija...

Zar ona svoje tijelo, moje tijelo
u ludačku košulju da uvija..!?

Podgoričkoj gospi

Sahat kula neprestano čežnju otkucava
Vezir most me dočekuje umorena s puta
Ovdje gospo moja ljubav postajava
Bedra ti jedra sanjam netaknuta

Vijenac od vjetra niz Zetsku ravnicu
kroz Dukljanska polja vije uspomena
uputih se gospo tebi u Goricu
spoznaš tvoje srce ženo od kamena

Dva dana tugovah na tvom bulevaru
u izlozima lutke od crnog papira
htio bih ti ljubav ukras na prijevaru
ta suluda misao ispod mog šešira

Evo ti dohodim dok isprosim ruku
na bijelom konju princ od suhog zlata
iz sna dojezdih da u tvoju luku

usidrim poljupce oko tvog vrata

Nad Moračom mjesec sjaji čudnim sjajem
muzika vjetrova lebdi oko struna
poželjeh u tebi da beskonačno trajem
ko krvavi ratnik iz poslednjih buna

Ne budi me Anđele dok san ovaj traje
Darovao bi te jedino Vladići uz prijesto
Na kamenoj postelji tvoje uzdisaje
hodočasnika poželjeh. Dok na tvoje mjesto,

Sahat kula zadnju uru otkucava
Vezir most me umošćuje po tri puta
Ovdje gospo moja ljubav završava
Pusta želja čedna u san dodirnuta...

Nek se desi

Kad se sjetim
neka me čudna misao pokrene...
Uspavanog dječaka u meni probudi
iz sna me dubokog
trgne
zaokrene
obuzme me drhtaj
i to me zaludi...
Uvuče se ume
tu plamti i gori
kao nagla bujica
teče rijeka

riječi...

riječi...!

I svaka šapće, šapće i žubori

i kap po kap

moju slutnju liječi...

Bože... divna ženo

ponoćna kraljice

Noćas bih ljubio rado

do besvijesti

Kad bi samo htjela

kad bi samo smjela

ljepotice...

Ćutiš..!

I ne vidim ništa...

Ispod tvog šešira

što ti sjenku stvara

na rub naočara...

Zadrži se pogled,

krene priča stara

duboko u meni

da me obuhvati

da me zajeseni...

Ćutiš..?

Ne, pst... Ne reci ništa pritom

samo usnu vrelu pusti mi na čelo

Biću nježan kao vjetar

eto... prosto pitom

samo da upamtim tvoje

bijelo tijelo.✓

Ma ne...! Ne..!

Ne postoji princ na atu bijelom

da dojezdi u noć

da te krilima zaodjene...

Ali ti me ne puštaj

zarobi me tijelom
nek poslednja kap
iscuri iz mene
I neka... i neka...
Nek se desi...
Nek se desi...!
Pusti neka bude...!
Nek se desi...!

Noć se dani

Svakog proljeća kao bagrem
ne zaboravih da cvjetam...
I ne pričaj ništa i toj
želji pritom...
Ćutiš..!
Pusti da ti pričam priču
o pastiru...
Kako negdje davno
i daleko
dječačkim snovima zatečen
u miru
i zabrinut vjeruj da li se
raduju ovoga proljeća
njegovoj svirali
njegovom dodiru...
Proljeće je...
Pupolji bagrem u zagrljaju...
U mome kraju

u tvom beskraj
kao "Žal za mladost"
(Sjećaš se te pjesme)
sjede nam cvjetaju
negdje gdje se nasmije
Valjda u očaju...
Hajde... Hajde...
probudi se da prošetamo,
pobogu
napolju je sunce
silazi niz zračak...
Hajde, samo na časak
da odšetamo niz ulicu
i probudimo pastira...
Vrijeme je ustani
sunce grli tvoju
ledenu pahuljicu...
Noć se dani...
Proljeće je na tvom licu
Probudi se anđele...
Probudi se anđele
ne daj da nas život
nespremne zatekne
da nas mimoide...
Hajde, šapni mi
bar reci
jednom
kako da ga dočekamo...
Hajde ustani, volim te...
Ne daj pastiru da za nas
svira rekvijem,
molim te...
Ustani u svom nemiru
probudi se

stiglo je proljeće,
trajanje...
Hajde... Hajde
ljenštino malena,
spavalice...
Vrijeme je vjeruj mi
za cvijetanje
za radovanje
kao lani...
Ustani,
hajde uspavana ljepotice
evo poljubaca
za tvoje okice
za tvoje lice...
Probudi se
proljeće je
Noć se dani...

Bože, ne može to tako

Da si bliže
bar na dohvat ruke
kosu bih ti mrsio
pogledom i željom
s anđeoskim stasom
kao breza visoka
svjesna te ljepote
mudro mamiš tijelom...
Nemoj da ti suze borave na licu
zaboravi tugu, jecaj,
vapaj kada smo sami...

Podsjetiš me uvijek na veselu pticu
stoga zaljepršaj smijehom
zasvjetli u tami
a ti to umiješ....

.....

Ovdje su dani nestvarni, tužni
snovi mogu biti i lijepi i ružni,
često nedostupni,
da ih osvojim nešto mi se ne da...!
I prolazi vrijeme...
Danas gazi juče kradimice...
Sve te više snijevam...
Bora sijedu stiže nemilice
Mladost prođe pusta
Uhvatim se često kako istu pjevam
"Onu"
Što ko melem sklizne nam sa usta...
"Prosta ti bila moja ljubav živa..."

.....

E!! Proći će sve ovo,
doživjeće makar jedno od nas dvoje
da u tužnom času kad se oči sklope
žar usana vreljih spustimo na čelo...
Neka usne budu tvoje... I neka
oko mene okupe svirače
pa uz gitaru zapjevaju jače
onu pjesmu staru...
"Kad ja budem umro
ne pal' te mi svijeće
jel' na mome grobu
niko doći neće...
Samo što će zvona
zazvoniti jače.."

.....

Zvona... jače.!?
E, tad su mi potrebne dvije
suze tvoje...
Da se ne bojim...
Da me zavesele...
Da mi hladno bar utople lice,
Da nebu kažem
kad pred paklom stojim:
Čekaj..!
Bože, ne može to tako...
Mene su ispratile
dvije suze,
dvije malene smijalice...

Ono sa pet više i manje dva

Ona ga je ugrizla za vrat i popila mu krv ili saznanje da je nešto mokro i to u mraku...

- Voliš li me..?

On je tada imao osamnaest a ona dvije manje. Onda bi rekla

tri puta "Da" i četiri puta "Ne". Tada je ona imala pet više a on opet dvije manje. Time ga je još više zadržavala za sebe.

- Godinama..?

- Ma, ne..? Odgovorom..!

A da, ONO sa tri puta DA i jednom više NE..! Tada je imao samo jednu. Onda ih je posjedovao više. A ona tada ne, možda i kasnije ne ili jeste..? Oko toga se nikada ne zna. Svu nejasnoću platio je život na kojem je sam izvisio. ONA, pre ONE imala je ONU. Ta je voljela kišu, čak je i uporno šetala po njoj sa onim kada je on imao pet manje nego danas. Njeno istetovirano slovo "R" na ruci protivilo se svakoj kapi kiše. On je govorio da se u tankoj bluzi može navući nahlada. Ona je baš željela da taj dio skime.

- Bluze..?

- Slova "R"..!

Možda je to govorio zbog njenih bedara ili zbog toga što je bila njegova i njena prijateljica. Ona ga nikada nije uzbuđivala...

- Lažem..!

Zbog njene ljepote jutro su svitala...

Umreću u tvojoj vazni na kojoj se igraju boje

Negdje na uglu stola gdje si pisala zadatke

Ostaću kao napušteni trofej ljubavi

i oko mene igraće se u bojama porculan...

Tada sam imao šesnaest a ti petnaest... Govorila si "Pričaću ti o ljudima"... Kada..? Nikada..! Priču o ljudima smo spoznavali lagano iz dana u dan iz godine u godinu... Priču o sebi smo odavno zaboravili...

- Misliš priču o nama..?
- Da, tri puta da i četiri puta ne... Zapravo više nijesam siguran u tvoje postojanje... ili sve sam manje siguran u to...
- Moje postojanje.!?
- Ne, u život... Možda u postojanje..! Kapiraš..?
- Ne, ne kapiram..?
- Jebi ga, možda je kasno za kapiranje. Vjeruj između onda i kasno progmio je prošao, protrčao, proleteo je ogroman period.
- Šta je to period..?
- Period.. Ja, ti, porodica, djeca, muž, žena, ratovi, sranja, ljubavi i kvrc.
- Jednoga dana kvrc..! Kao prekidač, kapiraš... Tama... Nema više...
- I kolike godine šutnje. Sjutra je šutnji trideseti rođendan.!?
- Tako je valjda suđeno.! To ti je kao ono sa pet više i manje dva... Ujedno nije bilo suđeno a i ovako je možda bolje.!?
- Misliš.!?
- Pst..! Ostavi me da šutim rođendan...

Dan koji sebe pobjeđuje

Ako si zaboravila riječ ne zaboravi vodu. Na njegovoj gitari pronalazim igru da bih te prizvao, ali ti i pored tonova ne dolaziš. Poklonio je sebi krunu. ON je bio prvi. Ja sam broj. Ne tuguj što ti više ne smetam. Ne likuj što me više ne gledaš.

On je lud, blesav...

I jedno i drugo, svejedno..? Zapravo..! On je u stvari ti... Griješiš ja nijesam ja, niti je on ON..! Ni jedan ni drugi više ne postoje. Postoji ipak nešto od svega. Postojiš ti..! U njemu ili van njega. Možda oboje..?

Prišao sam ti one večeri kada sam bio najhrabriji. Vjetar je svirao tako tužno. Rekao sam - volim te. Vjetar je moju riječ odmah otpjevao. Sa neonskim osvetljenjem u očima i likom u vlažnom asfaltu gledao sam tvoje ruke i zamišljao kako bi bilo divno presjeći vene na njima... (Zezam se). Onda si tražila da ti poklonim proljeće, a ja sam ti za uzvrat redovno poklanjao bar dio njega. On mene ne zna. Ti njega znaš a nijedi nas upoznala...

Ja sam On, i ne ljuti se ako ti kažem da si ti Ona...

Pismo iz Ivangrada

Dragi "Svrabac"

Pisao sam ti davno pismo iz Ivangrada al ne dobih nikakve karte sa žigom iz Milanovca ovdje se nešto čudno dešava dok i se ime podkrada zakupih dio tvojih usana da me ne shvatiš kao lovca "Ne piši preko moga imena" rekla si u dnevniku. Čudila se što te nikada nijesam poljubio a kome da poklonim ljubav, konju ili konjaniku ako sam se samo u sedlo zaljubio... Javio sam ti da tražim zaposlenje na mjesecu jednog običnog grobara gore je lako prežaliti Na zemlji ostavljam svoju glavu prijatelju kamenorescu. U toj ledenoj pustinji ljubav ću šest puta lakše shvatiti... Ako se pruga jednom od mene do tebe završi moći ću ti dolaziti noću u pohode i nije važno ako ovakav grobar kao ja sramno u tvom krevetu završi najzad će shvatiti ulogu vode... Kad mi kažeš da me voliš

*ti me stalno lažeš
ti me gnjaviš*

ti me silno daviš

A ja... Ja sam ti davno pisao iz Ivangrada al ne dobih nikakve karte sa žigom iz Milanovca ovdje se nešto čudno dešava dok mi se ime podkrada Zakupih dio tvojih usana da me ne shvatiš kao lovca...

PS.

"Piši mi... makar najljepše laži"

PR
DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>

NEKOPIRATI